بامعلولین

شاید باورش برایت سخت باشد؛ باور اینکه لبخند یک کودک را ببینی و نخواهی که با تمام دنیا عوض‌اش کنی. می‌دانم باورش سخت است؛ در دنیایی که اگر بگویند چه آرزویی داری تا برآورده شود، خیلی‌ها پول و ثروت را آرزو می‌کنند، باورش سخت است که کسی پیدا شود و بگوید: آرزویم این است که روزی، همه بچه‌های نابینا، بینا شوند.

باورش سخت است. آرزوهای من هنوز ساده و کودکانه است؛ وقتی بچه بودم، باورم نمی‌شد که بزرگترها از هم پول قرض می‌گیرند، پیش خود فکر می‌کردم اینها که اینقدر با هم صمیمی‌اند، چرا باید پول را به هم برگردانند؟ در باور کودکانه‌ام نمی‌گنجید که چرا بزرگترها با هم معامله می‌کنند؟ چرا سر «اسم» مالکیت، با هم می‌جنگند؟

من بزرگ شدم و تجربه‌هایم نیز بزرگ شد، اما باورم هنوز همان باور کودکانه بود.

زندگی در یک جامعه پرشتاب، سعی داشت به من یاد دهد که نباید سر ماجراها بایستم. همه چیز آنقدر تند می‌گذشت که فرصت ایستادن و نگاه کردن به حرکت سادهٔ یک رفتگر یا چاله‌های پیش پای یک فرد نابینا نبود. می‌شد مثل همهٔ آدمها از کنار همهٔ تصویرها، با بی‌تفاوتی گذشت. اما وقتی باور کودکانه‌ام به سراغم می‌آمد، باز روی اتفاق‌های ساده مکث می‌کردم و به فکر فرو می‌رفتم.

آن روزها، دنیا برایم رنگارنگ نبود. اما به مرور آدم‌های بزرگی سر راهم پیدا شدند و به من یاد دادند که زندگی، مثل ردیف زیبای یک بسته مداد رنگی است، رنگارنگ، از همه رنگ، بستگی دارد تو کدام رنگ را انتخاب کنی، و بستگی دارد که از کدام زاویه، به این بسته رنگی نگاه کنی.

زندگی پرشتاب بود اما سرعت‌اش، روح توجه موشکافانه را نتوانست از من بگیرد. در گذار تند ماشین‌ها و آدم‌ها، به لحظه‌های نابی رسیدم؛ شگرف و دوست داشتنی، که اگر نبود آن همه زیبایی و حیرت، می‌پژمردم و می‌مردم.

یکی از مکث‌های زندگی‌ام، بچه‌های معلول بود. اوایل زجر می‌کشیدم و عدالت آفرینش را زیر سوال می‌بردم. به مرور به بیهودگی واکنشم پی بردم، فهمیدم که این قلبی‌ام بود. به معلولین و جانبازان عزیز جنگ عشق می‌ورزیدم و با همهٔ وجودم برای‌شان نوشتم. این تنها کاری بود که از من برمی‌آمد و کمترین کاری که کردم.

اتفاق بعد، برگزاری مراسم روز پارالمپیک بود؛ روز ورزش معلولان.

تصور اینکه ده هزار معلول بتوانند یکجا دور هم جمع شوند، آنقدر برایم سخت بود که اعتراف می‌کنم انجام این کار را باور نداشتم - به نظرم «شدنی» نبود. اما در این برهه هم آدم‌هایی پیدا شدند که به من یاد دادند از کار بزرگ، از رقم‌های بزرگ، از صفرهای زیاد جلوی عددها نباید بترسم، آنها جلو رفتند و من هم پشت‌سرشان رفتم. هنوز در ناباوری بودم؛ حتی تا آخرین لحظه‌های روز مراسم. اما جشن برگزار شد و آنچه که مرا شرمندهٔ خودم و پیش‌داوری‌هایم کرد، لبخند و شادی کودکانی بود که از حضور در ورزشگاه آزادی به وجد آمده بودند؛ نگاه‌شان آنقدر بانشاط و سرزنده بود که دلم می‌خواست چشم‌هاشان را قاب کنم و همیشه جلوی رویم بگذارم.

احساس خاص من در روز ۷ مهر، یکی از جهش‌های حسی‌ام در ارتباط با کار برای معلولین بود. حضور در این عرصه، به من فرصت‌های بی‌شماری برای ارتقاء فکری و رشد احساسی‌ام داد.

من از دنیای بزرگ بچه‌های معلول خیلی یاد گرفته‌ام؛ مهم‌ترین‌اش این که در هر شرایطی، می‌توان و باید امیدوار بود. می‌توان خندید و سختی‌ها را به رو نیاورد. می‌توان روی ویلچر نشست و با همان نگاه عاشقانه، درخت‌ها و آدم‌ها و آسمان و زمین را نگاه کرد. همان نگاهی که در روز پارالمپیک، از چشمان معصوم کودکان معلول می‌تراوید. خیلی وقت است که فهمیده‌ام نه ویلچر، مشکل یک معلول است و نه نابینایی مشکل یک نابینا. مشکل یک معلول، «من» هستم، و «تو»، که نگاه ما به آنها، نگاه غیرواقع گرایانه‌ای است که بیش از معلولیت رنج‌شان می‌دهد. فهمیدم که آنها با معلولیت کنار آمده‌اند اما با نگاه من و تو هنوز نه. اینکه کسی باورشان نداشت، و اینکه دست‌کم گرفته می‌شدند، به حساب تحقیر می‌شدند، مورد ترحم قرار می‌گرفتند، همهٔ اینها بود که بیش از موضوع معلولیت، رنج‌شان می‌داد.

بیشترین آموخته‌هایم از معلولین در حوزهٔ ورزش آنهاست، شاید به دلیل روح رقابتی که در این میدان هست؛ و هر بیننده‌ای را میخکوب تلاش و اراده عجیب‌شان می‌کند. ورزش معلولین در دنیایی که به سوی راحت‌تر شدن زندگی عادی و از کار انداختن سالم‌ترین اندام آدم‌ها پیش می‌رود، دریچهٔ تازه‌ای بود تا پی ببرم که با نقص عضو هم می‌شود به هدف رسید، اما با تلاش و ارادهٔ بیشتر.

هر بار که به یک ورزشکار نقص عضوی نگاه کردم، به این فکر فرو رفتم که چگونه است نقص یک عضو اینهمه به چشم آدمها می‌آید و فقط زشتی متبلور می‌شود اما نقص روح و اخلاق، هیچ حیرتی را در ذهن ما ایجاد نمی‌کند؟ چگونه است دستی که انگشت ندارد، چهره‌ها را درهم می‌کند اما زبانی که به کنایه زدن به دوست و غیردوست باز می‌شود یا به دروغ و تهمت خو گرفته است، زشتی ونقص به حساب نمی‌آید؟

من به دنیای عجیب معلولین بیش از اندازه مدیونم. کمترین دریافتی‌ام از این جهان پر رمز و راز، تفکر بیشتر و تاءمل عمیق‌تر در ماجراهای زندگی بوده است. «ماجرا» نه آنکه خیال کنی منظورم اتفاق‌های خاصی باشد؛ نه. آنقدر ساده مثل نگاه معصوم کودکی در روز پارالمپیک که به چشمان مهربان پدرش می‌خندید. یا ردیف منظم پسرهای نابینا که دست روی شانه هم گذاشته بودند تا راه را با هم، درست طی کنند. این تصاویر، قاب‌های قشنگی از یک احساس متعالی در من می‌سازد که با هیچ حسی عوض‌اش نمی‌کنم. برای همین است که می‌گویم شاید باور نکنی یکی از آرزوهای زندگی‌ام این است که...

تصاویری از روز پارالمپیک

عکس ها: سجاد صفری ـ خبرگزاری مهر

در حاشیه ۷ مهر، روز پارالمپیک

در قاب زیبای چشمان او

نگین حسینی Neginh @ email.com

قضاوت‌ها هیچ دردی از معلولی دوا نمی‌کند؛ مثل دشنام دادن به باد است.

به مرور یاد گرفتم بجای آنکه یک معمای اسرارآمیز خلقت را لعن و نفرین کنم، باید کاری کنم؛ هر چند کوچک.

کم کم وارد جامعه معلولین شدم، آرام و بی‌شتاب. بی آنکه آرزوها یا هدف‌های بزرگی داشته باشم. هدف‌هایم کوچک و کوتاه بود؛ و گاهی با یک مقاله کوتاه یا عکس، برآورده می‌شد.

در این مسیر، سرنوشت مرا به پارالمپیک رساند.

آتن و دیدن مسابقات معلولین از نزدیک، یک جهش بود در زندگی‌ام، از منظر نگاهی که به معلولین داشتم. تا پیش از آتن «خیال» می‌کردم به باور توانایی معلولین رسیده‌ام، اما آنجا بود که فهمیدم هیچ نمی‌دانسته‌ام از قدرت شگرفی که دارند...

یادداشت‌های آتن، هر چند در مواردی اغراق‌آمیز نشان داد، اما باور معلولان.

تصور اینکه ده هزار معلول بتوانند یکجا دور هم جمع شوند، آنقدر برایم سخت بود که اعتراف می‌کنم انجام این کار را باور نداشتم - به نظرم «شدنی» نبود. اما در این برهه هم آدم‌هایی پیدا شدند که به من یاد دادند از کار بزرگ، از رقم‌های بزرگ، از صفرهای زیاد جلوی عددها نباید بترسم، آنها جلو رفتند و من هم پشت‌سرشان رفتم. هنوز در ناباوری بودم؛ حتی تا آخرین لحظه‌های روز مراسم. اما جشن برگزار شد و آنچه که مرا شرمندهٔ خودم و پیش‌داوری‌هایم کرد، لبخند و شادی کودکانی بود که از حضور در ورزشگاه آزادی به وجد آمده بودند؛ نگاه‌شان آنقدر بانشاط و سرزنده بود که دلم می‌خواست چشم‌هاشان را قاب کنم و همیشه جلوی رویم بگذارم.

احساس خاص من در روز ۷ مهر، یکی از جهش‌های حسی‌ام در ارتباط با کار برای معلولین بود. حضور در این عرصه، به من فرصت‌های بی‌شماری برای ارتقاء فکری و رشد احساسی‌ام داد.

من از دنیای بزرگ بچه‌های معلول خیلی یاد گرفته‌ام؛ مهم‌ترین‌اش این که در هر شرایطی، می‌توان و باید امیدوار بود. می‌توان خندید و سختی‌ها را به رو نیاورد. می‌توان روی ویلچر نشست و با همان نگاه عاشقانه، درخت‌ها و آدم‌ها و آسمان و زمین را نگاه کرد. همان نگاهی که در روز پارالمپیک، از چشمان معصوم کودکان معلول می‌تراوید. خیلی وقت است که فهمیده‌ام نه ویلچر، مشکل یک معلول است و نه نابینایی مشکل یک نابینا. مشکل یک معلول، «من» هستم، و «تو»، که نگاه ما به آنها، نگاه غیرواقع گرایانه‌ای است که بیش از معلولیت رنج‌شان می‌دهد. فهمیدم که آنها با معلولیت کنار آمده‌اند اما با نگاه من و تو هنوز نه. اینکه کسی باورشان نداشت، و اینکه دست‌کم گرفته می‌شدند، به حساب تحقیر می‌شدند، مورد ترحم قرار می‌گرفتند، همهٔ اینها بود که بیش از موضوع معلولیت، رنج‌شان می‌داد.

بیشترین آموخته‌هایم از معلولین در حوزهٔ ورزش آنهاست، شاید به دلیل روح رقابتی که در این میدان هست؛ و هر بیننده‌ای را میخکوب تلاش و اراده عجیب‌شان می‌کند. ورزش معلولین در دنیایی که به سوی راحت‌تر شدن زندگی عادی و از کار انداختن سالم‌ترین اندام آدم‌ها پیش می‌رود، دریچهٔ تازه‌ای بود تا پی ببرم که با نقص عضو هم می‌شود به هدف رسید، اما با تلاش و ارادهٔ بیشتر.

هر بار که به یک ورزشکار نقص عضوی نگاه کردم، به این فکر فرو رفتم که چگونه است نقص یک عضو اینهمه به چشم آدمها می‌آید و فقط زشتی متبلور می‌شود اما نقص روح و اخلاق، هیچ حیرتی را در ذهن ما ایجاد نمی‌کند؟ چگونه است دستی که انگشت ندارد، چهره‌ها را درهم می‌کند اما زبانی که به کنایه زدن به دوست و غیردوست باز می‌شود یا به دروغ و تهمت خو گرفته است، زشتی ونقص به حساب نمی‌آید؟

من به دنیای عجیب معلولین بیش از اندازه مدیونم. کمترین دریافتی‌ام از این جهان پر رمز و راز، تفکر بیشتر و تاءمل عمیق‌تر در ماجراهای زندگی بوده است. «ماجرا» نه آنکه خیال کنی منظورم اتفاق‌های خاصی باشد؛ نه. آنقدر ساده مثل نگاه معصوم کودکی در روز پارالمپیک که به چشمان مهربان پدرش می‌خندید. یا ردیف منظم پسرهای نابینا که دست روی شانه هم گذاشته بودند تا راه را با هم، درست طی کنند. این تصاویر، قاب‌های قشنگی از یک احساس متعالی در من می‌سازد که با هیچ حسی عوض‌اش نمی‌کنم. برای همین است که می‌گویم شاید باور نکنی یکی از آرزوهای زندگی‌ام این است که...

روز پارالمپیک، حرکت برای توسعه ورزش معلولان

بازیهای پارالمپیک و المپیک، سمبلی از عشق، محبت و دوستی را در بین ملل و اقوام یادآوری می‌کند. سالیان درازی است که هر چهار سال یکبار، مردان و زنان ورزشکار و قهرمان از کشورهای مختلف دنیا در نقطه‌ای از این زمین پهناور گردهم می‌آیند و با رقابتی سالم، تلاش می‌کنند تا همراه با شناخت قوی‌ترین‌ها ازمیان خود، دوستی‌ها را نیز استوار و محکم‌تر سازند. در کنار افراد عادی، بازی‌های پارالمپیک نیز به محلی برای نمایش توانمندی‌های افراد دارای ناتوانی و معلولیت تبدیل شده است. انتظار می‌رود در بازی‌های المپیک آینده، این دو رخداد مهم که اینک با فاصله‌ای اندک از هم برگزار می‌شوند، در کنار هم و همزمان برگزار شود تا فرقی بین شهروندان عادی و معلول در جامعه جهانی بواسطه ناتوانی وجود نداشته باشد.

سال ۲۰۰۵ از سوی سازمان ملل متحد به عنوان سال «ورزش، صلح و توسعه» نامیده شده است، برای پیشبرد و ارتقاء آموزش، سلامت و توسعه صلح در کشورهای جهان از مسیر ورزش گام برداشته شود. توسعه ورزش در یک جامعه می‌تواند دستیابی به جامعه سالم را امکان‌پذیر سازد. آنچه در این توسعه اهمیت دارد، ایجاد زیرساخت‌ها و دسترس‌پذیری محیط‌ها و امکانات ورزشی برای عموم شهروندان است. توسعه ورزش همگانی به عنوان راهبرد بنیادین کشورها برای رسیدن به جامعه سالم باید مورد نظر قرار گیرد. در این میان توسعه ورزش همگانی نمی‌تواند به ورزش برای افراد عادی در جامعه محدود شود، بلکه باید اقشاری که به نوعی از ناتوانی یا معلولیت دچار هستند نیز در برنامه‌ریزی‌ها در نظر گرفته شوند. در چنین موقعیتی خواهد بود که رسیدن به شعار «یک جامعه برای همه» دور از دسترس نخواهد بود.

خوشبختانه با تأسیس کمیته ملی پارالمپیک جمهوری اسلامی ایران، گامی بلند برای بسترسازی توسعه ورزش همگانی در بین شهروندان دارای ناتوانی برداشته شده است. این کمیته که سرپرستی، اداره و هماهنگی امور مربوط به شرکت قهرمانان جانباز و معلول ایرانی را در بازی‌های تابستانی و زمستانی پارالمپیک منطقه‌ای، بین‌المللی و قاره‌ای زیر نظر کمیته بین‌المللی پارالمپیک برعهده دارد، نیاز به توسعه و گسترش ورزش همگانی در بین افراد دارای ناتوانی را به شدت احساس نموده است. برنامه‌های مختلفی نیز برای رسیدن به این امر انجام و یا در دست اقدام است تا آگاهی جامعه را نسبت به توانمندی مسئولان افزایش دهد و نگرش منفی موجود نسبت به این عزیزان را تغییر دهد. برنامه ابداعی «روز پارالمپیک» از جمله این برنامه‌هاست.

«روز پارالمپیک» در واقع ایده‌ای ایرانی است. آنچه در روز هفتم مهر ماه جاری در سالن ۱۲ هزار نفری آزادی شاهد بودیم، برنامه‌ای است که برای سومین سال پیاپی و در ابعادی به مراتب وسیع‌تر از ۲ سال گذشته برگزار شد. حضور آقای ساگارا، معاون رئیس کمیته بین‌المللی پارالمپیک نشانه اهمیت ویژه‌ای آن کمیته برای این اقدام است. اینکه آقای کریون، رئیس کمیته بین‌المللی پارالمپیک در پیام خود، آرزوی حضور در این مراسم را می‌کند و برای عمومیت بخشیدن به این حرکت قول اقدام می‌دهد، حاکی از موفقیت این حرکت است. آقای ساگارا به اینجانب می‌گفت: «بشدت تحت تاءثیر حضور فعال کودکان و نوجوانان معلول قرار گرفته‌ام و قادر به بیان احساسات خود نیستم.»

برگزاری «روز پارالمپیک» امسال بر خلاف دو سال گذشته با یک جهش بلند، علاوه بر تهران در بیش از ۱۳ استان کشور نیز به انجام رسید. دهها هزار نفر دختر و پسر دارای ناتوانی به همراه مربیان و خانواده‌ای خود، روزی به یاد ماندنی و سرشار از شور، نشاط و سرور را طی نمودند که خاطره‌ای جاودان در اذهان آنان برای سالها باقی خواهد ماند. این شور و اشتیاق، نوید آینده‌ای بهتر برای ورزش معلولان را می‌دهد و به درستی باید از بین این خیل عظیم به شناسایی استعدادهایی که می‌توانند برای تیم‌های ورزشی ما در بازی‌های پارالمپیک و... حاضر شوند، اقدام نمود. برای رسیدن به چنین جمعی، باید از هم اکنون با فراهم کردن بسترهای مناسب در مدارس، مراکز مختلف و نیز امکان استفاده نوجوانان دارای ناتوانی از امکانات ورزشی افراد عادی تلاش کرد.

سازمان آموزش و پرورش استثنایی کشور ما در اختیار داشتن بیش از ۸۰ هزار دانش‌آموز استثنایی، باید به عنوان تغذیه کننده تیم‌های ورزشی معلولان، سرمایه‌گذاری مناسبی در امر توسعه ورزش دانش‌آموزان انجام دهد. نشانه‌های مثبت در این زمینه را در طول چند سال اخیر در این سازمان می‌توان مشاهده کرد. متاءسفانه، سازمان بهزیستی کشور، در این میدان هم جا مانده است و نیاز به تحرکی اساسی در برنامه‌های ورزش این سازمان بویژه در زمینه توسعه ورزش همگانی در بین معلولان، به خوبی احساس می‌شود.

در هر صورت سازمان بهزیستی، ارائه دهنده خدمات مختلف به بیش از ۵۰۰ هزار معلول در کشور شناخته می‌شود. چنانچه خدمات و بسترهای مناسب ورزشی را برای حداقل ۱۰ درصد آنان فراهم نماید، می‌توان امیدوار بود که ظرفیت ورزشی معلولان در کشور به شدت افزایش خواهد یافت.

در نهایت، روز پارالمپیک باشکوه ویژه‌ای برگزار شد. دهها هزار کودک و نوجوان دارای ناتوانی به همراه هزاران دانش‌آموز عادی، سرود توانمندی سر دادند و با صدای بلند بیان کردند که اگر مورد توجه قرار گیرند، شعار «توانستن» را به خوبی «عمل» خواهند کرد.

www.mkamali.com

نقش خانواده در رشد و پرورش کودک استثنایی/ بخش پایانی

والدین افراطی در حمایت از کودک استثنایی

■ روح الله حاج علیزاده

افراط در حمایت از کودکی استثنایی در اصل به نگرانی شدید والدین او نسبت به کودک گفته می‌شود. از لحظه‌ای که معلولیت کودک خود را نشان می‌دهد، نگرانی والدین شروع شده و پایانی ندارد. این والدین در زندگی دست به تلاش‌ها و فعالیت‌های سخت و طاقت فرسا می‌زنند و از انجام کارهای غیر ضروری برای کودک خود باز نمی‌مانند وکارهایی را برای کودک خود انجام می‌دهند که نباید. خلاصه آنچه را که کودک در توان دارد آنها به جای او انجام می‌دهند و همین سبب می‌شود نتایج فجیعی به بار آید. کودک رشد می‌کند اما آنگونه که باید مهارت کسب نمی‌کند وبا خود عاریتی (قرض گرفته شده از والدین) زندگی می‌کند و همواره از توانایی‌هایش بی خبر می‌ماند و حتی از مهارت‌های اولیه اجتماعی هم برخوردار نخواهد شد و والدین به جای او کار انجام می‌دهند.

در مورد این والدین باید از مشاوره و کمک‌های تخصصی بهره جست.

والدین طرد کننده

بسیاری از والدین حتی نمی‌توانند در نظرشان مجسم کنند که مادری یا پدری به راستی از بچه‌اش متنفر است. آنها حتی نمی‌توانند باور کنند که بتوان به طرد یک کودک معلول اندیشید.

تعداد قابل توجهی ازوالدین کودکان استثنایی، عشق و محبت لازم به کودکان را به آنها نمی‌دهند و می‌کوشند که او را طرد کنند یا نسبت به او بی علاقگی نشان می‌دهند و از کودک کناره گیری می‌کنند.

کودک معلول طرد شده علیرغم معلولیت، پیام‌های منفی و غیرطبیعی از والدین خود دریافت می‌کند. آرزوی این قبیل والدین این است که هر چه زودتر خودشان را از انجام وظایف ناخوشایند روزانه مربوط به کودک خلاص کنند. آنان پیام‌های ناسالم و بدی را به کودک خود ارسال می‌کنند. توالت رفتن را با شتاب و عجله آموزش می‌دهند و مسئولیت هایی را بر این کودکان تحمیل می‌کنند که آنها آمادگی عهده دار شدن شان را ندارند.

این والدین اگر بخواهند با کودکان شان به خوشبختی هر چند کمی دست یابند، باید از کمک‌های تخصصی بهره مند شوند.

والدینی که بیش از حد وظیفه شناس هستند

گروهی دیگر از والدین کودکان استثنایی بیش از حد به کودک خود توجه نشان می‌دهند. آنها مصمم هستند که کودک شان شاد باشد، حتی اگر این شادی آنها را بکشد! این والدین می‌کوشند کمبودها و احتیاجات کودک را جبران کنند، حتی اگر در این کار خودشان ناامید و فرسوده شوند.

این والدین لازم است بدانند که خوشبختی به بهترین شکل، یک هدف غیرواقعی است. خوشبختی در خود خوشبختی خلاصه نمی‌شود. خوشبختی در کار کردن، بازی کردن، عشق ورزیدن و زندگی کردن حاصل می‌شود و زندگی به طور ضروری مستلزم تاخیری بین میل و ارضای میل، و بین برنامه و اجرای برنامه است. به عبارت دیگر، زندگی مستلزم ناامیدی و تحمل ناامیدی است. وقتی کودک دچار معلولیت می‌شود، پدر و مادر لازم نیست خود را افسرده سازند بلکه این کودکان به یک مدیریت عاقلانه نیاز دارند که این مدیریت با فدا شدن والدین به دست نمی‌آید. کودک معلول با مدیریت سالم و همدردی منطقی نیرو می‌گیرد و آسایش خاطر می‌یابد.

خانواده کودک استثنایی نیاز دارد که علاوه بر مقابله با مشکلات روزمره، به همیاری کودک اش نیز بپردازد و نیازهای جسمی و روحی او را برآورده سازد اما باید به گونه ای به این وظایف پرداخته شود که موقعیت خانواده با انسجام و امنیت همراه باشد. وجود کودک استثنایی در خانه به دلیل وضعیت خاص او، پیامدهای قابل توجهی در نحوه عملکرد سیستم خانواده خواهد داشت.

ارتباطات عاطفی مناسب بین والدین و

کودکان، سر و سامان دادن به وضعیت خانواده، خانواده درمانی، یاری جستن از نیروهای متعهد و متخصص همه و همه تاثیر مثبت و خوبی بر سیستم خانواده و عملکرد آن خواهد داشت.

شعری از جبران خلیل جبران

بندهایی بر تو نمی‌گذارم و بندهایی از تو نمی‌پذیرم.
بگذارید در همان حال که با هم هستید، اندکی از هم جدا باشید.
بگذارید بادهای بهشتی در بین شما به رقص در آیند.
یکدیگر را دوست بدارید اما از عشق قید و بندی نسازید.
بگذارید عشق چون دریایی در میان کرانه‌های روح شما در حرکت باشد.
جام یکدیگر را پر کنید اما از یک جام ننوشید.
از نان خود به یکدیگر بدهید اما از یک قرص نان مخورید.
با یکدیگر بخوانید و پایکوبی و شادمانی کنید اما گاه بگذارید هر یک از شما تنها باشد.
همچون تارهای عود که از یکدیگر جدایند.
اما در نواختن یک آهنگ
با هم به ارتعاش در می‌آیند.

آگهی مفقودی

پروانه وکالت اینجانب هاشم پیمان وکیل و مشاور حقوقی قوه قضاییه به شماره ۱۸۷/۲۴۰۵ ر م پ صادره سال ۱۳۸۲ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط می‌باشد.

کارت معافیت ازخدمت نظام وظیفه به نام اینجانب عباس قمری فرزند نبی‌الله به شماره شناسنامه ۱۴۸۵۰ وبه کلاسه پرونده ۳۱۳ مفقود گردیده از درجه اعتبار ساقط است.

اصلاحیه

پیرو چاپ آگهی دعوت مجمع عمومی فوق‌العاده شرکت سیمان سپاهان مندرج در صفحه سه این روزنامه در روز پنجشنبه مورخ ۸۴/۷/۷، بدینوسیله شماره ثبت شرکت به شماره ((۴۷۶۱)) اصلاح می‌گردد.

آگهی مجمع عمومی سالیانه نوبت دوم شرکت تعاونی مصرف فرهنگیان زواره

به اطلاع کلیه اعضا می‌رساند جلسه روز چهارشنبه موخ ۸۴/۷/۲۷ ساعت ۱۶ در محل سالن دکتر علی شریعتی تشکیل می‌گردد.
دستور جلسه:
۱- گزارش هیئت مدیره و بازرسان
۲- تصویب ترازنامه مالی و نحوه تقسیم سود سال ۸۳
۳- انتخاب بازرسان
۴- تغییر درج آگهی از روزنامه اطلاعات به روزنامه‌های رسمی کشور
شرکت تعاونی مصرف فرهنگیان زواره

نظر به اینکه در پرونده کلاسه پ۲۷۴ دادیاری آقای بهروز خوانساری متهم به خیانت درامانت در خصوص یک فقره چک به شماره ۱۳۹۴۶۳ بانک کشاورزی اندیمشک در حق آقای سید مرتضی موسوی می‌باشد و به لحاظ مجهول‌المکان بودن ابلاغ احضاریه به وی و ممکن نگردید، لذا با انتشار این آگهی برای یک نوبت در روزنامه نامبرده احضار تا در وقت رسیدگی روز سه‌شنبه مورخ ۸۴/۸/۳ ساعت ۹ صبح در این دادیاری حاضر شده و از اتهام منتسبه فوق‌الذکر از خود دفاع نماید. در صورت عدم حضور متهم یا عدم اعلام عذر موجه دادگاه تصمیم متناسب اتخاذ می‌نماید.
دادیار شعبه ششم دادسرای عمومی انقلاب اندیمشک
غیاثوند

آگهی دعوت مجمع عمومی عادی سالیانه شرکت داروپوش (سهامی خاص) ثبت شده به شماره ۱۷۵۵۰ تهران

از کلیه سهامداران دعوت می‌شود در جلسه مجمع عمومی عادی سالیانه شرکت داروپوش (سهامی خاص) مربوط به سال مالی منتهی به ۸۴/۳/۳۱ که راس ساعت ۲ بعدازظهر روز یکشنبه ۱۳۸۴/۷/۲۴ در محل قانونی شرکت واقع در تهران، خیابان جمهوری، خیابان سی تیر، شماره ۵۳ (۲۹سابق) طبقه دوم برگزار خواهد گردید، حضور به هم رسانند.
دستور جلسه:
۱- استماع گزارش هیئت مدیره و بازرس قانونی و حسابرس
۲- رسیدگی و تصویب ترازنامه و حساب سود و زیان
۳- تعیین روزنامه کثیرالانتشار.
۴- تعیین بازرس قانونی و علی‌البدل برای سال مالی بعد و میزان حق‌الزحمه
۵- سایر مواردی که در صلاحیت مجمع عمومی عادی می‌باشد.
هیئت مدیره شرکت داروپوش (سهامی خاص)

آگهی تصمیمات شرکت کارخانجات تولیدی بهمن سهامی عام ثبت شده به شماره ۸۴۱۰

طبق صورتجلسه مجمع عمومی عادی سالیانه مورخ ۸۴/۳/۳۱ شرکت مزبور که در تاریخ ۸۴/۴/۸ واصل گردید: ترازنامه و حساب سود و زیان سال مالی ۸۳ به تصویب رسید. موسسه حسابرسی و خدمات مالی فاطر به سمت بازرس اصلی و آقای محمدرضا نادریان به سمت بازرس علی‌البدل برای مدت یک سال انتخاب گردیدند. روزنامه کثیرالانتشار اطلاعات جهت درج آگهیهای شرکت تعیین گردید. اعضاء هیئت مدیره به مدت دو سال به قرار ذیل: آقایان محمدمهدی حاجی صادقی - سیدمحمدعلی سیدابریشمی - محمد ضرابیه - محمدرضا تابش اکبری - سید محمود حسینی دهشیری به سمت اعضاء اصلی هیئت مدیره و شرکت گردیداف - شرکت سرمایه‌گذاری ملی ایران به سمت اعضاء علی‌البدل هیئت مدیره انتخاب گردیدند.
اداره ثبت شرکتها و موسسات غیر تجاری ۳۲/۲۰۷۱۷

آگهی تصمیمات شرکت مهندسی انرشیمی سهامی خاص ثبت شده به شماره ۳۷۲۲۶

طبق صورتجلسه مجمع عمومی عادی سالیانه مورخ ۸۴/۳/۱۶ شرکت مزبور که در تاریخ ۸۴/۴/۱۸ واصل گردید: آقای عبدالحسین قویفکر به سمت بازرس اصلی و آقای مهدی آهنگ به سمت بازرس علی‌البدل برای مدت یک سال انتخاب گردیدند. روزنامه کثیرالانتشار اطلاعات جهت درج آگهیهای شرکت تعیین گردید. اعضاء هیات مدیره به مدت دو سال به قرار ذیل انتخاب گردیدند: آقایان منوچهر پارسا. محمود نژاد ملایری، عباس - فریبرز مزارعی، هدایت‌الله هدایتی، شهیار جلالی دولتشاهی. به موجب صورتجلسه هیات مدیره مورخ ۸۴/۳/۲۱ آقایان منوچهر پارسا به سمت رئیس هیات مدیره و عباس - فریبرز مزارعی به سمت نایب رئیس هیات مدیره و قائم مقام مدیر عامل و محمودنژاد ملایری به سمت مدیر عامل و شهیار جلالی دولتشاهی به سمت منشی هیئت مدیره تعیین گردیدند و امضاء کلیه اوراق و اسناد تعهدآور از جمله چک، سفته و سایر اوراق تجارتی با امضای مدیر عامل و یک نفر دیگر از اعضای هیئت مدیره از جمله قائم مقام مدیر عامل و یا قائم مقام مدیر عامل و یک نفر از اعضای هیئت مدیره همراه با مهر شرکت معتبر است.
اداره ثبت شرکتها و موسسات غیر تجاری ۳۲/۲۲۳۶۵

وزارت نیرو
شرکت آب و فاضلاب استان یزد
(سهامی خاص)

آگهی مناقصه عمومی

شرکت آب و فاضلاب استان یزد در نظر دارد میزان ۳۰۰۰ متر لوله آزبست سایز ۳۵۰ میلیمتر همراه با مانشون و لاستیک متعلقه از نوع کلاس cpn را از طریق مناقصه عمومی خریداری نماید.
تولیدکنندگان می‌توانند با مراجعه به امور قراردادهای این شرکت واقع در یزد- خیابان آیت الله کاشانی و یا پایگاه اینترنتی www.abfayazd.com و یا ارسال درخواست خود از طریق شماره دورنگار ۰۳۵۱-۶۲۴۱۰۴۱ اسناد مناقصه را دریافت نمایند. آخرین مهلت خرید و تحویل اسناد مناقصه ده روز پس از انتشار آگهی در روزنامه می‌باشد. تلفن تماس ۵-۶۲۴۲۰۲۱ داخلی ۲۸۴
شرکت آب و فاضلاب استان یزد (سهامی خاص)

INDIA @ YOUR DOORSTEP
India based Manufacturer & Exporters of:
- Moulds for Paint Pails, Thin Wall Containers, Etc.
- Confectionery Plants & Turnkey Projects for Hard Boil Candy, Toffee, Ball Lollipop & Ice Cream.
- Flavours for Confectionery Industries.

AHIMSA INDUSTRIES PVT. LTD.
Fax: (91-79) 2658 5103 Mobile: ++91-98250 10650 (India)
E-mail: info@ahimsaind.com / ahimsaindustries@yahoo.com
Website: www.ahimsind.com
ISO 9001
5th TEHRAN INTERNATIONAL TRADE FAIR
From 2nd to 6th Oct., 2005

آگهی تاسیس شرکت توسعه صنایع انرژی زاگرس سهامی خاص

خلاصه اظهارنامه و اساسنامه شرکت که در تاریخ ۸۴/۴/۴ تحت شماره ۲۴۹۲۱۶ در این اداره به ثبت رسیده و در تاریخ ۸۴/۴/۴ از لحاظ امضا ذیل تکمیل گردیده برای اطلاع عموم در روزنامه رسمی و کثیرالانتشار اطلاعات آگهی می‌گردد.
۱-موضوع شرکت: ارائه خدمات مشاوره‌ای به پروژه‌های صنعتی انجام عملیات نظارت و راه اندازی پروژه‌های صنعتی تهیه و تامین تجهیزات مورد نیاز صنایع از منابع داخل و خارج از کشور و صادرات و واردات کالا و تجهیزات صنعتی و بازاریابی آنها ارائه خدمات نگهداری و پشتیبانی بر صنایع و شرکتهای داخلی و خارجی ارائه خدمات آموزشی طراحی و مهندسی به صنایع انجام کلیه فعالیتهای صنعتی و بازرگانی تخصصی و سرمایه گذاری و مشارکت در شرکتهای مشابه داخلی و خارجی از طریق تاسیس تعهد یا خرید سهام شرکت و انجام عملیات معاملات مالی و تجاری و صنعتی که بطور مستقیم یا غیر مستقیم به هر یک از موضوعات مشروحه و اهداف شرکت مربوط باشد. انتقال تکنولوژی و فن آوری تجهیزات مختلف موضوع فوق اخذ وام قرض‌الحسنه و سایر تسهیلات اعتباری از منابع بانکی و دیگر منابع اعتباری اشخاص حقیقی و حقوقی دیگر تودیع وجوه به حساب سپرده بلند مدت و کوتاه مدت در بانکها.
۲-مدت شرکت: از تاریخ ثبت به مدت نامحدود.
۳- مرکز اصلی شرکت: تهران - خ شریعتی - بالاتر از ظفر - ک علیپور مشکانی - پ ۱/۴۸ - واحد ۴
۴- سرمایه شرکت: مبلغ ۱/۰۰۰/۰۰۰ ریال مقسم به ۱۰۰۰ سهم ۱۰۰۰ ریالی بانام که مبلغ ۳۵۰/۰۰۰ ریال آن طی گواهی شماره ۳۵/۸۰۳/۴۲۴ مورخه ۸۲/۳/۳۱ بانک تجارت شعبه شریعتی ظفر پرداخت و بقیه در تعهد صاحبان سهام می‌باشد.
۵- اولین مدیران شرکت: آقای حمید درویشی به سمت مدیر عامل و عضو هیئت مدیره و محمدرسول پورقاسم به سمت نایب رئیس هیئت دیره و آقای سیدعباس محسنی به سمت رئیس هیئت مدیره برای مدت دو سال انتخاب شدند.
۶- دارندگان حق امضا: کلیه اوراق و اسناد تعهدآور از قبیل چک و سفته و بروات با امضای هر سه نفر مدیران همراه با مهر شرکت معتبر می‌باشد.
۷- اختیارات مدیر عامل: طبق اساسنامه.
۸- بازرس اصلی و علی‌البدل: آقای رضا غریب ناصری به سمت بازرس اصلی و خانم فاطمه باقری محمدی پور به سمت بازرس علی‌البدل برای مدت یک سال انتخاب شدند.
اداره ثبت شرکتها و موسسات غیر تجاری ۳۲/۱۶۰۹۰

آگهی تاسیس
شرکت بین‌المللی صنعت سیمان لیان
سهامی خاص

خلاصه اظهارنامه و اساسنامه شرکت سهامی خاص که در تاریخ ۸۴/۳/۳۱ تحت